

Vltava 17. - 22. srpna 2013

Účast: Martin (Tučňák) a Katka, Martin Tryml a Markéta H., Pavel a Helča s Pavlínkou, Kája, Helča S. a Tomáš, Gába, Vlád'a a Lída, Žán Maré a Marta

Sobota 17. srpna 2013 (příjezd do Rožmberku): Třináctý ročník Letní Vltavy - výjimečné to akce plné rekordů, při níž jsme v úterý zaznamenali 365. den našich vodáckých akcí a zároveň 250. den plavby a ve čtvrtek jsme pak zdolali 3500. km na vodě a zároveň 1000. km na Vltavě - jsme zahájili, tak jako mnoho předchozích ročníků, v kempu U Nojdy v Rožmberku. Sem jsme dorazili během sobotního odpoledne a podvečera.

Jako první přijeli Martin a Katka se svými kamarády - vodáckými nováčky - Martinem (*pro shodu jména je dále označován s „2“*) a Markétou.

Při stavění stanů měl Tučňák drobný incident s jakýmsi Brňáky, kteří (přestože kemp byl poloprázdný) měli problém postavit si své stany o deset metrů dál od našeho plácku, aby zbylo volné místo pro „radnici“ Pavla a Helči. Ti totiž spolu s Kájou a Pájou přijeli později, asi v půl sedmé.

Vše se ale nakonec rychle vyřešilo - problém měla vlastně jen jedna pizducha a i ta se po chvíli zklidnila. Takže, jak již se stalo dobrým zvykem, zahájili jsme grilováním a pojali jsme to tentokrát opravdu ve velkém. Brzy jsme do sebe usazení v sedačkách cpali burgry, krkovice či kuřecí prsa. K tomu pivko nošené z bufetu a parádní počasí - co si přát více? Snad jen, aby nás bylo o něco více, ale i toto přání se v dalších dnech vyplnilo.

Tučňák projevil prozíravost, když letos do auta přihodil i pytel dříví, takže po zahřívacím kolečku rumíků jsme mohli zažehnout oheň a Pavel vytáhnout kytaru. Povídalo se, zpívalo a bylo dobře. Jen Martin 2 musel poté, co nastala tma a ochladilo se, Markétu zabalit do asi tří dek, protože již odpoledne nás připravovala na to, že by asi jinak umrzla.

Příjemný večer se nakonec docela protáhl, když nejdéle drželi hlídku právě Martin 2, Kája a Katka. Kájovi se sice podařilo shodit láhev rumu do ohně, ale ukázalo se, že Božkov dokáže povstát z popela stejně jako bájný Fénix...

Neděle 18. srpna 2013 (Vyšší Brod /u mostu/ – Rožmberk; 11,7 km): Sluníčko, jež od rána pralo do našich stanů, nás vyhnalo ven již před devátou. Díky tomu jsme mohli v klidu posnídat a začít se chystat na přejezd do Vyššího Brodu autobusem, který z návsi v Rožmberku vyjížděl již v 10:45. Pavel s Kájou však autem museli vyrazit ještě dříve, neboť museli nejprve do Vyšáku dovézt a složit zde Žlababu a Tsunami. Kája pak zůstal u lodí jako hlídka, zatímco Pavel se autem vrátil za ostatními. Společně pak již definitivně autobusem přešli do startu naší plavby.

Ještě než jsme v poledne položili lodě na vodu, osvěžili jsme se malinovkou a pivkem v restauraci půjčovny Inge, kde Katka s Markétou zapůjčily dvě zelené vydry. Chvilku to trvalo, protože musely nejprve vystát frontu, ale navzdory tomu bylo k naší radosti oproti loňsku na Vltavě opět relativně volno.

Vody v řece i díky opravám na hydroelektrárně Lipno moc neteklo - jen „udržovacích“ sedm kubíků, ale k poklidnému svezení se to stačilo.

Čtveřice našich kánoí s posádkami: Helča – Kája, Pavel – Pája, Tučňák – Katka a Martin 2 – Markéta minula vyšebrodský klášter a přiblížila se k prvnímu jezu - [Bílému Mlýnu](#), který spolehlivě křtí vodáky nováčky, jež přitom mění na plaváčky. A ani tentokrát nezklamal a

Martina 2 s Markétou nejprve zalil pěknou vlnkou při výjezdu ze šlajsny, aby je o to snadněji o kus dál překlopil.

Vylili jsme vodu a to i z ostatních lodí, jež absolvovaly alespoň „povinné“ zalití, a pokračovali dál, často spojeni v soulodí, při němž probíhalo intenzivní osvěžování se „útočným“ nebo jen „polotučným“ (*poznámka autora: označení nemá nic společného s Tučňákem*) Hu-Hu.

Občerstvovací zastávku jsme absolvovali U tří veverek, kde jsme polechtali žaludky bufet-delikatesami, jimiž byly chleby se sádlem a cibulí, utopenci, klobásy či párky v rohlíku. No a pak jsme zase pokračovali dál, sklouzli po šupně [Herbertov](#) a o něco později se seznámili se „Žlutáky“. Bylo to jedno z takových těch náhodných setkání se na vodě, při němž jsme se dali dohromady z dvojicí hudebníků z kapely Poslední štych: Milošem a Romanem, kteří krom toho byli i dobří parťáci, takže jsme pak spolu či vedle sebe putovali až do konce celé akce.

„Žlutáky“ jsme je označili proto, že měli úbor tvořený žlutými tričky a Roman navíc i zlatý klobouk, za který by se nestyděl ani Dan Nekonečný. No a když je neodradilo ani přivítání od Martina 2: „Nazdar buzny,“ věděli jsme, že s nimi bude legrace. Horší to bylo s jejich nápojem, jehož dominantní složkou byla rakije, kterým se s námi skamarádili při úvodní srážence. Martinům však zachutnala - byli už odladěni degustací našeho Hu-Hu, a tak měli v seznamování od samého začátku náskok před ostatními...

Přiblížili jsme se k Rožmberku, a Helča raději preventivně rozsadila Martina 2 s Markétou, kterou vyměnila za Káju. Martin 2 s Markétou si ještě předtím stříhli jednoho břehuláka, aby náhodou moc neuschli. To však byl jen začátek koupací série, která pokračovala pod [jezem v Rožmberku](#), po jehož proplutí se vedle zídky navigace překloupili Kája s Martinem 2.

Kájovi se přitom podařilo utopit foťák, který byl sice vodotěsný, ale plavat ho nikdo nenaučil. Měl však nakonec víc štěstí než rozumu, a díky tomu, že v místě jejich cvaknutí byla asi jen metrová hloubka, podařilo se mu ho záhy nalézt.

Dlouhým obloukem kolem hradu jsme se blížili do kempu a to byl čas pro nejtípnější vodní taškařici. Tučňák zrovna vypočítával, kolik kdo dá večer rumů za dnešní cvaknutí, když tu ejhle - náhle - překvapivě, ale hlavně k pobavení ostatních, najeli v zde bystrém proudu na šutrák a překlopení do vody pak bylo již jen dílem okamžiku. S lodí se doplácali k levému břehu, zatímco Kája s Martinem 2 zastavili o kus níže, ale na pravém břehu. Kája jim vyrazil brodivým způsobem proti proudu pomocí vylít vodu, ale po chvíli mu začala odjíždět kánoe s Martinem 2. Nejvíce nad věcí byl Pavel, který to v poklidu ze stejného břehu, ale o kus výše, fotil. Vždyť Martina by v nejhorším odlovila Helča čekající ještě o kus níž a stejně byl „mimo dosah“...

Kolem páté hodiny jsme konečně dopluli do kempu, vytáhli lodě a ti, co to nestihli při plavbě, se ještě vykoupali v řece. Bylo to ale spíše tak na rozbití kolen, tak toho po chvíli nechali a raději se přesunuli ke stanům, kde již začínalo dnešní grilování, tentokrát hermelínů, jehož aktéry byli Martinové, Katka a Markéta.

Pavel, Helča, Kája a Pája si dopoledne zamilovali „horolezeckou zkratku“ do Rožmberka, a tak si ji vyfuněli ještě jednou. Odměnou jim byla večere na zahrádce s výhledem na hrad v restauraci Kocábka. Zde si pochutnali na výtečných hotovkách: brabci, uzené krkovici, svíčkové a přírodní hovězí pečení. Jen Pája říkala, že nemá moc hlad, takže svíčkovou se šesti zajedla již jen menším dezertem v podobě banánu s dvěma kopcí zmrzliny a šlehačkou.

Po návratu se přidali k ostatním, kteří již mezitím zakoupili dříví a zažehli ohýnek. Pavel vytáhl kytaru, zpívalo se a povídalo. Ještě stačil zaperlit, když Katčinu historku o nočním po jídání klobás na Václaváku doplnil výrokem: „Každá klobása si najde svoji bílou bundu...“, ale pak kolem desáté bohužel začalo pršet, a tak zatímco ostatní šli spát (pokud již nespali), zašli ještě s Helčou a Kájou do kempovního mega-bufetu na jedno, dvě, tři. Ale i oni šli nakonec spát již někdy po půlnoci...

Pondělí 19. srpna 2013 (Rožmberk – Na Pískárně; 14,6 km): Přestože ráno bylo pod mrakem a chvílemi poprchávalo, vstávali jsme dnes opět brzy, již kolem osmé hodiny. Nasnídali jsme se, sbalili věci a chlapi přešli do kempu na Pískárně, kde postavili stany, a protože jim zbývala ještě asi hodinka času do odjezdu autobusu, zašli otestovat do místního mega-bufetu, jakého zde točí Kozla 11°.

Cesta zpět autobusem, který odjížděl po čtvrt na dvanáct, proběhla nad míru výtečně, protože autobusák jim a ještě několika dalším vodákům zastavil mimo zastávku - u lávky přes Vltavu, již stačilo přejít a byli v kempu.

Ještě než jsme vypluli, všichni jsme poseděli v bufetu U Nojdy, lehce se zasytili polévkou a osvěžili pivkem.

Konečně jsme usedli do kánoí a hned od samého počátku nám připadalo, že Vltava teče lépe než včera. Později jsme zjistili, že to nebyla jen nějaká naše kocovina, ale z Lipna dnes skutečně pustili 12 m³/s. To znamenalo, že nějaké usilovné pádlování vůbec nebylo třeba, a my se mohli zodpovědně věnovat dezinfekci našich vnitřností pečlivě namíchaným roztokem značky Hu-Hu. Záhy jsme do našeho soulodí připojili také Žluťáky.

Ve dvou třetinách dnešní plavby jsme neopomněli učinit obvyklou zastávku ve vodácké baště U Fíka, kde jsme něco pojedli a Helča coby degustiv objednala dvě rundy fíkovic. Dnes přeci jen nebylo takové vedro jako v neděli, tak abychom náhodou neprochladli.

Zbývajících pět kilometrů se již vůbec nedá nazvat jinak než prostým „splouváním“, protože kánoe snad vůbec nepřekonaly rychlost toku. Nebylo to ani třeba, řeka tekla, do soulodí jsme připojili další kánoe jakýchsi Moraváků a čas zcela vyplnilo vypravování nekonečné série vtípů, povětšinou toho „nejhrubšího zrna“. Pavel raději s Pájou vyjel z výchovných důvodů napřed, neboť i ti nejslušnější jedinci z našich řad dokázali „přispět svoji (notně peprou) troškou do mlýna“... Pájinčin výraz „Exsrement“ byl proti slovní zásobě, jež byla využita, naprosto distingovaným označením.

Na Pískárnu jsme dopluli právě včas, protože hned poté začalo výživně pršet, takže nezbylo než dnes vynechat ohýnek a přesunout se na večeri a následné posezení „s kulturním programem“ do zastřešeného a uzavřeného sezení u bufetu. No a zde se nám o zábavu starali naši vodáčtí souputníci Miloš s Romanem, kteří hráli naprosto skvěle na kytary hodně široký repertoár. A když Miloš při beatlesáckém „Norwegian Wood“ dával sólička na foukací harmoniku, mělo to již parametry profí hudby. Největším hitem se však stala Milošova autorská písnička „Loď, pádlo, chlast a žrádlo“, kterou jsme si pak broukali po celý zbytek této akce a zejména Martin 2 z ní byl doslova unešený. Unešená byla také jedna fanynka – regulární stalkerka, co se nanasla k našemu stolu, aby byla poblíž Žluťákům. Ještě že nám tam neomdlela blahem.

Proběhlo také Rikatádo s koňskou jízdou na lavicích a chyběly už jen oslavné chorály, jež Tučňák odpoledne sliboval na počest jeho milované Slávie. V okamžiku, kdy si ve smartu přečetl výsledek jejího střetnutí s Teplicemi (0:7), úplně zblednul a zakrátko poté šel spát. Ostatní to nechápali, výsledek jim naopak připadal velmi zábavný a dožadovali se zahrání oslavného chorálu „Za co, pane Bože, za co“...

Po půlnoci bohužel bufet zavřeli a ještě nás „vyhnali“ do venkovního, sice zastřešeného, ale již otevřeného“ sezení. Byla zde docela zima, a tak jsme jí vzdorovali popíjením nanošené zásoby chladnoucích piv. Nejvíce překvapila Katka, která vypadala, že se rozhodla zahrát striptýzovým představením, když ze sebe začala strhávat bundu. Důvod byl ale prostší - vletěla jí pod ní vosá...

Jelikož jsme se rozhodli počkat až do tří hodin na příjezd Helči ml., Tomáše a Gáby, dopadli jsme nakonec jako největší socky, když jsme z okolních stolů „dojeli“ ještě několik pivek, co zde zbyly. Holt: „Nebyl čas řešit, kdo je kdo“.

Ve tři hodiny konečně přijeli „čerstvouši“ a vysvobodili nás ze „zajetí“. Ještě jsme pomohli postavit stan Gábě (Helča ml. a Tomáš spali v autě) a pak konečně šli spát...

Úterý 20. srpna 2013 (Na Pískárně – Nové Spolí; 7,0 km): Teplota vzduchu sice nebyla nic moc, ve spacáku bylo rozhodně lépe, ale přesto se nám i dnes podařilo vstát, nasnídat se a sbalit tak brzy, že jsme již v deset hodin mohli přejet auty do Nového Spolí, postavit zde stany a autobusem s odjezdem v 11 hodin z Plešivce se vrátit Na Pískárnu.

Naše flotila se dnes rozrostla o dvě modré Samby půjčené od Cvoka, jejichž posádky tvořila Helča ml. s Tomášem a Gába s Kájou. Celou plavbu s námi absolvovali i Žluťáci.

Trasa byla krátká, ale díky nezanedbatelným zásobám od čerstvoušů v podobě 4 Božkovů, z větší části použitých jako hlavní ingredience Hu-Hu, jsme měli o zábavu při srážkách postaráno.

Poté, co jsme propluli temným Gotham City (Větrním), kde nápis „Never work“ na pilíři mostku výmluvně prozrazoval životní filozofii části „místních indiánů“, a sklouzli dlouhou retardérou zdejšího jezu, čekal nás již jen kousek dnešní nedlouhé trasy.

Před druhým jezem Pod Papouščí skálou jsme zastavili kánoe u pravého břehu a šli obhlédnout šlajnu. Helča ml. s Tomášem nás ještě před jejím zdoláním pobavili názornou ukázkou klasického „břehuláka“, po němž se Helča plácala na mělčině jako kapr na suchu a ne a ne vstát... Proplutí šlajsnou jednotlivými kánoemi i v soulodí (Tomáš – Helča ml., Martin 2 – Markéta a Kája – Gába) bylo bezproblémové, jen jsme se zastavili na svačinu ve zdejším bufetu, při němž se Kája s Martinem 2 „zasekli“ se Žluťákama.

Odpoledne, po příjezdu do kempu a zregenerování se, jsme vyrazili na tradiční procházku do centra Českého Krumlova. Zamávali jsme medvědům v zámeckém příkopě, prohlédli si krámky a pak se již přesunuli do Maštale, kde jsme měli objednaný stůl. Stejně nás ale posadili k více stolům, které nebyly u sebe a ani jídlo nebylo z těch, po nichž by se člověk olíznul. Ne že by to byly vyložené „šmakulády“, ale některé z objednaných večeří, mezi nimiž byly steaky, candáti, lososi, pstruzi. mix gril, medailonky, kuřecí nudličky a jiné, byly jen takové obyčejné „nemastné neslané“, takže jsme si slíbili, že příští rok najdeme nějaký jiný podnik...

Mnohem větším zážitkem byla večerní procházka po městě. Pohlazením na duši byl zejména poslech pouličních muzikantů: dvojice s kytarou a klarinetem na náměstí a jiné s harfou a flétnou na mostě. Nádherně to v tom teplém letním večeru podbarvovalo krumlovského génia loci.

Příjemné bylo také posezení v koktejl baru Apotheka, kde jsme okoštovali část z bohaté nabídky koktejlů: Saigon Cooler, Mai Tai, Penicilin, E. Hemingway Sp., Planters Punch či Honey Strawberry. Vybírali jsme si sice více méně instinktivně, ale docela jsme se trefili do svých chutí. Pobavil nás Tučňák, který měl jediný požadavek: aby dostal hlavně něco hezkého na pohled. Těžko říci, zda růžový „buzna nápoj“, co mu naservírovali, naplnil jeho očekávání...

Po návratu do kempu jsme se přesunuli do kempovního mega-bufetu, kde jsme se usadili u jednoho z nesčetného množství stolů v této „nádražní hale“. To již s námi byli Vláďa s Lídou a Maré s Martou, kteří přijeli večer. Vláďa s Marém a Pavlem vytáhli kytary a mezi desátou a půlnocí (než museli kvůli nočnímu klidu skončit s produkcí) dokázali rozjet parádní pařbu, kdy se jim podařilo rozezpívat téměř celou halu. Při největších vypalovačkách dokonce skončili nastojáka na lavicích. Zkrátka byl to jeden z těch nezapomenutelných kytarových večerů, kdy to všem „sedlo jako hrnec na prdel“, a který se vydaří jen jednou za čas.

Vůbec nevadilo, že se na nás přilepili i dva mlad'oshi, kteří se dožadovali zahrání „Smetanový“ („Sametový“), protože ji dostali a byli v pohodě...

Asi v jednu hodinu se cca sedm z nás ještě přesunulo do nedalekého non-stopu, kde nějakou dobu pobýli; například Kája, Helča ml. a ještě kdosi asi do půl sedmé...

Středa 21. srpna 2013 (Nové Spolí – Zlatá Koruna; 16,8 km): Vykopat se po včerejším bujarém večeru a dlouhé noci nebylo, zejména pro některé jedince, vůbec jednoduché. No ale co jiného nám zbývalo. Bylo ale docela hezky, byť se slunko chvílemi schovávalo za mráčky, a také čerstvé housičky a koblížky z bufetu ke snídani byly lákavé.

Po sbalení bagáže přešli řidiči s auty do Zlaté Koruny, kde postavili stany a vrátili se zpět Martinovým vozem.

Zatímco suchozemci Maré s Martou se vydali na procházku po Krumlově, ostatní vypluli. Dnes byla naše flotila nejpočetnější, protože počet kánoí navýšil Žbluňk na sedm. No a hned na prvním jezu krumlovské kaskády - [Na Rechlích](#) - jsme na uvítanou po sklouznutí dřevěné šupny byli zaliti pěknou vlnkou.

Byla to taková malá příprava na [Liru](#) (po zprášení Jelenky asi nejlepší jez v Krumlově). Levobřežní šlajsnu s vysokým schodem a za ní se tyčící vodní stěnou jsme bezpečně propluli spojení ve dvou katamaránech a samostatně Žlababa. Není třeba dodávat, že kánoe jsme měli plné vody a osádky byly mokré, jako kdyby si daly sprchu.

Vltava začala velkými oblouky kličkovat historickou částí Krumlova, její tok se na chvíli zklidnil, a to byla příležitost spojit se v soulodí a trochu se osvěžit. Mezi nápoji, jež se dostaly do kola, byla i lahvinka sangrie, která nebyla špatná, jen nás při zkoumání jejího složení trochu znepokojila položka s názvem „arabská guma“ (E 414). Začali jsme tedy řešit, zda je rozpuštěná či schovaná na dně, ale nakonec převážil názor, že byla vulkanizována do tvaru lahve.

A už tu byl [Mrázkův mlýn](#). Včera nám při procházce městem, když jsme jej okukovali z mostu, připadalo, že je pod ním docela velká vlna, která nás dozajista pěkně zalije. Nyní jsme ale po výjezdu z retardéry byli v pohodě. Hladina Vltavy zde totiž trochu stoupla. Jak jsme za chvíli zjistili, bylo to proto, že zrovna dnes byla po několika týdnech konečně zahrazena [Jelení lávka](#), takže ji bylo opět možné splouvat šlajsnou. Jelenka se sice stala po stále ne zcela dokončené rekonstrukci pouhou parodií na lahůdku, kterou jsme zde v předchozích letech mohli ochutnávat, vychutnávat a zdolávat, nicméně byli jsme alespoň potěšení, že nemusíme kánoe dlouze přenášet stavenišťem. To tedy byla klika!

Santusácký bufet u pivovaru, v němž jsme dělali v předchozích letech zastávku na jídlo, jsme letos vynechali a namísto toho se rozhodli dát si oběd až za městem v kempu U Trojice. Nutno dodat, že to byla docela dobrá volba, protože jsme si zde pochutnali na sekačce, chlebech se sádlem a jiných pochutinách.

A k tomu všemu nás zde celou dobu bavilo reprodukování oznamování hotových jídel, které bylo realizováno nezaměnitelným Kájovým hlasem. Upadl proto v podezření, že jim za úplatu namluvil hlášky, které zde nyní jen pouštějí. Po každém „jeho“ hlášení jsme se proto rozesmáli...

Pak již jsme pokračovali hezkým, několik kilometrů dlouhým, lesnatým úsekem, jímž jsme dopluli až do Zlaté koruny. V samotném závěru naší plavby jsme ještě bezpečně spluli retardéru [jezu Rájov](#).

Pro Tučňáka s Kačkou, Martina 2 s Markétou, Helču s Tomášem a Gábu byl zdejší kemp jejich konečnou štací, protože se vraceli do Prahy již dnes. Odevzdali proto zapůjčené lodě a rozloučili se s ostatními...

Ostatní, na něž dolehla únava z včerejší „kalby“, pak postupně zalezli do spacáků na podvečerní „dřímáček“. Nechybělo mnoho, aby se protáhl až do rána, ale Maré s Martou byli oproti ostatním mnohem více čerství, a tak vytáhli ostatní ze stanů tóny kytary. Také „zpěv“

partičky holek tábořících vedle nás, který byl sice srdečný ale bohužel nikoliv libozvučný, přispěl k tomu, že jsme se dokázali ze spacáků vyhrabat.

Po předražené večeři v jednom ze dvou místních „hyperbufetů“, jež by se bez rozpaků dala označit pojmem „gastronomické východoněmecké porno“, jsme se vrátili ke stanům a protože se po setmění brutálně ochladilo, rozhodli se zažehnout oheň.

Už z Rožmberka jsme s sebou vozili v autě několik velkých polen, a tak se Maré, Vlád'a a Kája vydali pro chroští na podpal, ale přinesli jen asi tři větvičky s listím vhodné tak akorát do vázy. Nezbylo, než vysekat z polen tupou sekerou i nějaké třísky, což se po vynaložení dostatečného úsilí podařilo.

Židličky jsme k sobě srazili do co nejtěsnějšího kruhu a zpočátku tak seděli prakticky v ohni, až se nám z toho zapalovala lýtka - to bylo teplíčko! Dopíjeli jsme, co komu zbylo: pívka, vína a Hu-Hu a poslouchali improvizální hudebně-poetické pásmo Žána Marého. Hotový Ruda Ostravak! Postupně nám preludoval spoustu kravin, jako například o dívce, co mu namazala máslo na chleba sandálem (Marta se přitom ohradila: „Nedívejte se na mne!“). Zkrátka, byl to takový poklidný veselý závěrečný večer...

Čtvrtek 22. srpna 2013 (Zlatá Koruna – Boršova; 19,0 km): I v poslední den splouvání Vltavy nám počasí přálo, když od rána svítilo sluníčko, a tak se nám vstávalo docela dobře.

Po snídani a sbalení bagáže převezli řidiči auta do Boršova, kde je za „lidový poplatek“ 70 Kč zaparkovali u kempu Poslední štace. Vlád'u a Pavla nazpět do Zlaté Koruny odvezl Maré. S ním, s Martou a také se Žluťáky se pak ostatní rozloučili a v půl druhé vypluli ve Žlababě, Tsunami a Žbluňku na závěrečný úsek.

Mezi Zlatou Korunou a Boršovem Vltava zvolna proudí malebnou převážně lesnatou a nezastavěnou krajinou, řeku občas zčeří mírné peřejky a plavba zde proto ubíhá poměrně rychle.

Nejprve jsme udělali zastávku v bufetu U Kelta, kde jsme okusili klobásy (měly opravdu anoncovaných 25 cm), utopence a palačinky. Pája měla palačinku na dvakrát, protože první jí spadla na zem, když si ji nesla ke stolu, což Pavla a Helču nikterak nevyvedlo z míry - tak trochu to očekávali. Statečně jsme odolali útokům vos a pak se vydali na další plavbu zklamání tím, že zde letos už nedělají oblíbené placky.

Po nějaké době, kdy jsme zakotvili u bufetu U maringotky, jsme pochopili, proč jsme se předtím marně sháněli po plackách. Spletli jsme si totiž bufety. Konečně jsme si po letech mohli pochutnat na plackách, i když cena 45 Kč dávala zapomenout na nedávné časy, kdy zde lákali vodáky na „placku za dvacku“. I tak to ale bylo „mňam“.

Kolem šesté jsme dopluli k poslednímu [jezu Zátkův mlýn](#), přenesli jej po levém břehu a záhy již vytahovali kánoe na břeh v Boršově. Pak již zbývalo jen bagáž a lodě naložit do a na auta a vydat se na cestu domů z této velmi vydařené akce...